

Hồi 241

Hoang ngoại tự nghĩa

4 ến Phi chạy suốt một đêm, đến bình minh thì tới khu vực hợp lưu giữa Tân Nương hà và Hoài Thủy.

Đêm qua chàng mặc sức chạy như bay, phần vì phải tới nơi càng sớm càng tốt, một phần cũng để xả hết phần hận trong lòng, đối với việc Vương Đạm Chân bị bức tới Kinh Châu làm thiếp cho Hoàn Huyền chàng có mối đồng cảm sâu sắc.

Từ sau khi Phù Kiên Nam lai, hoàn cảnh đưa đẩy khiến chàng bị cuốn vào cơn lốc chiến loạn vô tình của thời đại, rồi thì nảy sinh mối tình với Kỷ Thiên Thiên, đến bây giờ thấy mình càng lún sâu hơn, chỉ còn cách hết sức nhẫn nại cho đến khi thắng lợi triệt để.

Sự uy hiếp của Tôn Ân càng khiến chàng như ngồi trên đống lửa, cảm thấy nguy cơ bốn phía, sát khí trùng trùng.

Tuy nhiên đêm qua toàn tốc bồn tẩu lại khiến chàng tiến vào một trạng thái kỳ dị, băng rừng vượt núi, qua suối qua sông quên hết mọi phiền não, trong lòng chỉ còn duy nhất mối tình với Kỷ Thiên Thiên.

Dù hiện thực tàn khốc như thế nào, trừ phi rút kiếm tự tận, nếu không mỗi người đều phải tiếp tục cuộc sống, phải đảm đương những chuyện chưa phát sinh, không có thời gian để mà đau buồn khổ sở. Ví như Lưu Dự vừa mất Vương Đạm Chân, nhưng không thể không nén đau thương ứng phó với địch nhân kéo đến. Cuộc sống luôn khiến người ta cảm thấy không biết phải làm gì hơn.

Toàn tốc vượt qua hơn trăm dặm, chẳng những chàng không thấy mệt mỏi, tinh thần và thể lực đều có cảm giác mới lạ rất kỳ diệu. Nhớ lại tình huống đêm qua phi thân như bay, đất trời như cùng chàng nhảy múa, Kỷ Thiên Thiên lặng lẽ theo bên chàng, khiến chàng không hề cảm thấy tịch mịch.

Chàng không còn phải đơn độc tác chiến, bất luận hình ảnh cô đơn như thế nào, Kỷ Thiên Thiên vĩnh viễn ở trong lòng, cùng chàng đối kháng kẻ địch đáng sợ nhất trên đời Tôn Ân.

Yến Phi mượn hai cành cây sù sì nhẹ nhàng bay qua Hoài Thủy, đang định men theo Tân Nương hà lướt đi, hốt nhiên có phát giác, bèn dừng bước bên bờ sông.

Bốn nhân ảnh từ trong khu rừng rậm bên sông lướt tới kêu tên chàng.

Yến Phi nhìn ngơ ngác.

Đó là Đồ Phụng Tam, Cao Ngạn và hai người chàng không nghĩ lại gặp ở khu vực này là Mộ Dung Chiến và Trác Cuồng Sinh.

Cao Ngạn la om xòm: “Lưu tiểu tử đâu rồi? Hy vọng gã không bị Lưu Lao Chi nhốt vào nhà giam!”.

Nghĩ đến Lưu Dự, Yến Phi cảm thấy buồn buồn, nhưng buộc phải giấu kín tâm sự, cười nói: “Tiểu Dự đang ra sức chuẩn bị cho trận chiến sắp tới của bọn ta. Mẹ ơi! Các người mò đến đây làm gì thế? Đừng có nói với ta là bị địch đuổi chạy lưu vong đến đây nhé”.

Mộ Dung Chiến đến trước mặt Yến Phi, túm lấy hai cánh tay chàng, vẻ xúc động hân hoan nói: “Cũng không khác là mấy, địch nhân chính là ba ngày đêm tuyết lớn khiến bọn ta vừa đói lại vừa rét, bắt buộc phải rời khỏi Vu Nữ khâu chạy về miền Nam trốn tuyết! Con bà nó! Ở đây trời đất cũng giá rét y như thế, may mà dạ dày còn được lèn chặt”.

Trác Cuồng Sinh cũng đến bên cạnh chàng, vỗ mạnh vào lưng, hưng phấn nói: “Tiểu tử ngươi đã trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ, vinh quang của mọi Hoang nhân. May có ba ngày đại tuyết này, tuy là khổ sở không chịu được, nhưng cũng làm tê liệt hành động của đối phương từ bốn phương tám hướng truy quét, bọn ta dựa vào địa hình quen thuộc đột vây chuẩn đi. Hiện tại Tân Nương hà náo nhiệt chẳng khác gì Biên Hoang Tập. Tiếc là người đông mà không hữu dụng, lại tiêu tốn khá nhiều lương thực quý giá”.

Đồ Phụng Tam nói: “Không thể trách bọn họ không kiên trì lưu lại Vu Nữ khâu, người có lẽ còn chịu đựng được một thời gian, nhưng chiến mã thì không thể duy trì hơn nữa”.

Yến Phi vui mừng ra mặt nói: “Ta hoan hỉ còn chưa hết chứ làm gì mà trách họ, ta đang lo nhân thủ không đủ ứng phó địch nhân, hiện giờ thì ổn rồi”.

Đồ Phụng Tam trầm giọng hỏi: “Phát hiện địch tung rồi sao?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Chúng ta vào rừng nói chuyện, năm tên Hoang nhân đứng ngoài Biên Hoang, còn ra thể thống gì nữa?”.

Năm người vừa cười vừa thóa mạ lướt vào rừng rậm.

Trác Cuồng Sinh không hề khoa trương tình huống náo nhiệt ở căn cứ Tân Nương hà của Đại Giang bang. Eo sông neo đậu gần năm chục chiếc thuyền cả to lẫn nhỏ, trong ngôi làng đánh cá xen kẽ dựng thêm hàng ngàn chiếc lều, khói nấu cơm bốc nghi

ngút khắp nơi, cảnh tượng kỳ lạ giống như mang cả Biên Hoang Tập tới đặt ở đây. Tính sơ sơ tại đây tập trung tới hai ba vạn người.

Tuy là đông đúc chật chội nhưng chỉ khiến người ta có cảm giác nhiệt náo, hòa bình an lạc, không chút hỗn loạn. Người không rõ nội tình chỉ cần nghĩ đến một đám người nếu chẳng phải vũ sĩ hung dữ thì cũng là giang hồ tứ chiếng, hoặc là trộm chó bắt gà, buôn gian bán lận bị quan phủ truy bắt tụ tập tới đây, sẽ hết sức nghi hoặc không hiểu vì sao bọn họ lại tuân thủ quy củ trật tự như vậy.

Chỉ có Hoang nhân hiểu rõ bản thân mình, mỗi một người đều biết rõ đối với họ chỉ có duy nhất một con đường là giành lại Biên Hoang Tập. Sự thực bọn họ vì bị hoàn cảnh xua đuổi mà tìm đến, khi mới đến Biên Hoang Tập tuy nhiều người có ý thừa nước đục thả câu, nhưng trải qua hai lần thất hãm, được tình cảm cao thượng của Kỳ Thiên Thiên kêu gọi và cảm hóa, đều hiểu thấu chỉ có Biên Hoang Tập mới là mảnh đất để họ gắn bó, hưởng thụ tự do và công nghĩa.

Ở trung tâm bến thuyền Phi điều kỳ tung bay trên cao bảy tám trượng, tượng trưng cho khát vọng tự do của mọi Hoang nhân.

Yến Phi tới nơi khơi lên một trận âm ỉ. Chẳng không chỉ là đại công thần chém chết Trúc Pháp Khánh, mà còn là đệ nhất hảo hán tử không gì thay thế được trong lòng Hoang nhân.

Hoang nhân dùng phương thức riêng của họ gào thét hoan hô, sĩ khí dâng cao vút, còn cao hơn so với trước kia ở Biên Hoang Tập, dù là người chậm chạp u mê đến đâu, trái tim cũng hòa nhịp với những người khác cùng đập rộn ràng.

Thành viên của Chung lâu nghị hội Diêu Mãnh, Giang Văn Thanh, Trình Thương Cổ, Phí Chính Xương, Cơ Biệt và Hồng Tử Xuân nghênh đón bọn Yến Phi mấy người vào chính sảnh, lập tức cử hành hội nghị lần thứ nhất sau khi Biên Hoang Tập thất hãm. Bàng Nghĩa, Tịch Kinh, Âm Kỳ, Phương Hồng Sinh, Cao Ngạn, Đinh Tuyên cũng được mời tham dự.

Yến Phi ngồi ở đầu này chiếc bàn dài hai trượng, Trác Cuồng Sinh chủ trì hội nghị ngồi đầu bên kia, những người còn lại phân ra ngồi hai bên, người dự thính ngồi ở hàng ghế sau, nhất thiết theo quy củ của Chung lâu nghị hội.

Trước khi hội nghị bắt đầu, Trác Cuồng Sinh đề nghị đứng lên mặc niệm Hoang nhân bị giết ở Biên Hoang Tập, sau đó đến lượt Yến Phi báo cáo tình hình mới nhất.

Báo cáo hoàn tất, Trác Cuồng Sinh cười ha hả nói: “Đó gọi là trời giúp ta, bọn ta đang lo làm sao đánh bại Lương Hồ bang trên sông, bọn họ lại theo đến đây mang lại cho chúng ta thời cơ trời ban”.

Giang Văn Thanh quay nhìn Đồ Phụng Tam nói: “Muốn đánh thắng Lương Hồ bang, trước tiên phải đối phó với nhân mã Hoàn Huyền phái đến, Đồ đương gia có ý kiến gì?”.

Mọi người đều hiểu rõ ẩn ý đằng sau mấy câu hỏi của Giang Văn Thanh, bởi vì Đồ Phụng Tam vốn là người của phe Hoàn Huyền, nếu đánh tan cánh quân năm ngàn người của Hoàn Huyền sẽ khiến quan hệ giữa Đồ Phụng Tam và Hoàn Huyền không thể vẫn hòa được.

Riêng Yến Phi tâm sự trùng trùng, trước khi hội nghị mở ra, chàng đã truyền đạt ý nguyện của Lưu Dự để Đồ Phụng Tam chỉ huy trận này, đương nhiên chàng đã dùng lời uyển chuyển nói rằng Đồ Phụng Tam là người biết rõ đối phương nhất, nhưng khi ấy Giang Văn Thanh không đưa ra ý kiến gì. Bây giờ vừa mới bắt đầu nàng liền đặt câu hỏi với Đồ Phụng Tam, hẳn là muốn từ phản ứng của Đồ Phụng Tam đưa ra quyết định quan trọng có đồng ý y làm thống soái hay không.

Âm Kỳ là người quan tâm đến vấn đề này nhất vì có liên quan trực tiếp đến gã.

Đồ Phụng Tam cười lạnh “Từ khi Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn kết minh, quan hệ của bọn ta đã tan vỡ, bây giờ lại sai người tấn công Tân Nương hà, rõ ràng muốn đuổi giết ta đến cùng. Hừ! Đồ Phụng Tam này là người có thù tất báo, hôm nay xin công bố tại đây, ta và Hoàn Huyền thế không đội trời chung, y không chết thì ta chết”.

Trác Cuồng Sinh vỗ tay hoan hô đầu tiên, chúng nhân reo hò trợ uy, khí thế bừng bừng.

Giang Văn Thanh vui mừng nói lớn: “Như vậy ta xin đại diện đề xuất chủ trương của Lưu soái, xin hội nghị quyết định chiến dịch này do Đồ đương gia toàn quyền chỉ huy”.

Chủ đường lập tức trở lại yên lặng.

Mô Dung Chiến giơ tay tán thành đầu tiên, tiếp đó mọi người nhất loạt giơ tay đồng ý.

Đồ Phụng Tam kiên quyết đứng dậy, thông thả nói: “Đa tạ các vị coi trọng tiểu đệ, Đồ Phụng Tam quyết dốc hết khả năng, nhất định không để các vị thất vọng”.

Đoạn đặc biệt hướng tới Giang Văn Thanh tạ ơn.

Yến Phi rất khoan khoái, Hoang nhân rút cuộc đã đoàn kết nhất trí vì mục tiêu cộng đồng mà bỏ hết thành kiến cá nhân bè phái, dùng đội hình hoàn hảo nhất nghênh kích địch nhân, mặt khác cũng thấy ảnh hưởng của Lưu Dụ đối với Giang Văn Thanh.

Trác Cuồng Sinh hoan hỉ nói: “Xin Đồ soái chỉ thị! Cả nhà đều là huynh đệ tỷ muội, xin đừng khách khí”.

Yến Phi hỏi: “Hiện nay trong tay chúng ta có bao nhiêu chiến sĩ và chiến thuyền sử dụng được, tình hình vũ khí lương thực ra sao?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Huy động được chừng tám ngàn chiến sĩ mạnh khỏe, về vũ khí không có vấn đề lớn, nhưng rất thiếu cung tên, xem ra không đủ để ứng phó một trường thủy chiến đại quy mô. May mà được Hoàn Huyền chiếu cố, phái người mang cung tên đến dâng tặng”.

Diêu Mạnh và Cao Ngạn đồng thời vỗ tay gào lên: “Nói hay lắm!”.

Trình Thương Cổ nói: “Về chiến thuyền, sau khi sửa chữa và chế tạo mới có được mười hai chiếc Song đầu thuyền, cộng với năm chiến thuyền Tư mã Đạo Tử đưa tới là mười bảy chiếc, còn lại là hai mươi tám thuyền buôn nhỏ được cải tiến thành chiến thuyền, chỉ cần không thiếu cung tên, thực lực đủ để phục kích thuyền đội của Lương Hồ bang”.

Hồng Tử Xuân vỗ bàn hô to: “Lần này chúng ta chơi ván bài sinh tử, không thắng không lui”.

Giang Văn Thanh điềm đạm nói: “Trận này bọn ta không thể không thắng, bởi vì Lưu Lao Chi đã phái đặc sứ nghiêm khắc cảnh cáo bọn ta trong vòng hai ngày phải rời khỏi nam Dĩnh Thủy, nếu không hẳn sẽ xuống tay hành động, tuyệt không nhân nhượng”.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Hắn sai người nào đến?”.

Giang Văn Thanh đáp: “Người đó tên là Lưu Tập, là đồng tộc với Lưu Lao Chi, cũng là tâm phúc của hắn, hoàn toàn có đủ tư cách đại biểu cho hắn”.

Diêu Mạnh buột miệng chửi: “Tên khốn Lưu Lao Chi, lại nhè đúng lúc mà gây chuyện”.

Đồ Phụng Tam quay sang Yến Phi nghiêm túc hỏi: “Yến huynh thấy thế nào?”.

Quần hùng Biên Hoang từ xa xôi tới đây tụ tập trong một tình trạng vừa hợp tác vừa cạnh tranh. Yến Phi hiểu rõ Giang Văn Thanh là người thông tuệ, nhất định trong lòng đã có đáp án, chỉ muốn đánh giá tài năng lãnh đạo và cách ứng biến của Đồ Phụng Tam.

Khê cười nói: “Thời điểm chẳng phải là quá phù hợp sao?”.

Cơ Biệt rồi Hồng Tử Xuân đồng thời vỗ bàn, hàm ý lại là một chuyện khác, phần nộ nói: “Lưu Lao Chi hiển nhiên là muốn liên thủ với Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn tiêu diệt chúng ta, như vậy không cần phí một binh một tốt mà vẫn được việc”.

Yến Phi xưa nay vốn không ưa Cơ Biệt mấy, nguyên nhân là chàng không thích cách sinh hoạt xa hoa của hắn, tuy nhiên trải qua hai lần hoạn nạn Biên Hoang Tập thất thủ, cảm quan của chàng dần dần thay đổi. Bị tai họa dồn ép, dù là người ưa hưởng lạc như Cơ Biệt cũng phải rời lối sống phóng túng mà phấn chấn lên cùng mọi người đồng cam cộng khổ, chiến đấu đến cùng vì chính nghĩa.

Trác Cuồng Sinh nghiêng răng nói: “Vậy là Lưu Lao Chi muốn buộc ta rời khỏi cứ điểm Tân Nương hà, hốt hoảng vượt Hoài Thủy chạy về Biên Hoang, để cho Hoàn Huyền mai phục tiêu diệt không còn manh giáp. Còn thuyền dơi thì để Lưỡng Hồ bang phụ trách thu thập, chiêu này thật là độc địa phi thường”.

Phí Nhị phiết khê vượt râu, trầm giọng nói: “Chúng ta đã khám phá ra âm mưu địch, đương nhiên là có thể tương kế tựu kế phản công đánh chúng tôi bởi hoa lá, dần mặt Lưu Lao Chi”.

Mộ Dung Chiến nói: “Như vậy Kinh Châu quân sẽ không vượt sông mà chỉ sai thám tử giám thị động tĩnh bên ta, chờ tập kích đúng lúc ta vượt Hoài Thủy”.

Những người có mặt đều đã thân kinh bách chiến, chỉ nghe qua yêu cầu của Lưu Lao Chi lập tức suy ra sách lược của địch nhân, đương nhiên biết rõ Kinh Châu quân đang mon men ở Biên Hoang tiến tới là yếu tố quan trọng, nếu không sẽ trúng phải gian kế đối phương.

Bọn họ nếu muốn kéo hết cả đi thì phải vượt sông Hoài theo đường bộ trở về, tất cả chiến thuyền lớn nhỏ phải dùng để chở vật tư lương thảo, hai, ba vạn dân chúng đại bộ phận là người già yếu, phụ nữ và những người không đủ khả năng chiến đấu, hành động đã chậm, mục tiêu lại lộ liễu, chưa cần đến Kinh Châu quân uy hiếp, cứ như vậy trở về Biên Hoang Tập cũng không khác gì tìm đến Quỷ môn quan. Đích xác Lưu Lao Chi muốn dồn họ tới đường cùng, vì vậy ai nấy đều hết sức phẫn nộ.

Giang Văn Thanh nói: “Ngoài tin xấu lại có một tin tốt, đó là căn cứ địa bí mật của chúng ta tại hồ bí mật ở Dĩnh Thủy vẫn yên ổn, chỉ cần đánh bại Lưỡng Hồ bang là ta có thể chiếm lại nơi ấy để thay thế Tân Nương hà”.

Đồ Phụng Tam động dung nói: “Thật là một tin lành”.

Bí hồ là chi lưu của Dĩnh Thủy nằm giữa Biên Hoang Tập và Dĩnh Khẩu, ngày nọ do Lưu Dự dẫn đường thuyền đội của Đại Giang bang đã ẩn náu ở đó trở thành một cánh kỳ binh lập nên những chiến tích huy hoàng trong lần phản công Biên Hoang Tập đầu tiên. Sau khi thu phục Biên Hoang Tập, Giang Văn Thanh đã có ý phát triển căn cứ này để cùng với Biên Hoang Tập và Tân Nương hà chi viện lẫn nhau. Hiện tại mười hai cổ Song đầu thuyền bên ngoài có tám chiếc từ bí hồ chạy về đây, trên đường về đã cứu được không ít chiến sĩ đào vong.

Mọi người đang đau đầu vì chuyện tìm cứ điểm trú quân ở Biên Hoang, nghe vậy đều hết sức phấn chấn.

Tịch Kính nói: “Đại tiểu thư vốn hoài nghi đây là cạm bẫy của đối phương. Lương Hồ bang từng vì nơi ấy mà thất bại nặng nề, về lý không thể không biết đến sự tồn tại của bí hồ”.

Hồng Tử Xuân nói: “Chỉ cần đoán ra đó là cạm bẫy thì cạm bẫy không còn là cạm bẫy nữa”.

Đồ Phụng Tam lạnh lùng nói: “Chẳng những không phải là cạm bẫy, mà ngược lại còn là cạm bẫy để đối phó địch nhân”.

Yến Phi biết Đồ Phụng Tam đã có chuẩn bị, cũng ngầm cảm thấy Giang Văn Thanh đang tạo thế cho Đồ Phụng Tam, vì nàng đã nhận ra Đồ Phụng Tam có thể trở thành chiến hữu đắc lực của nàng và Lưu Dự, không chỉ giới hạn ở một trận chiến giành lại Biên Hoang Tập này. Đồ Phụng Tam hơn hẳn Giang Văn Thanh ở chỗ y quá quen thuộc Hoàn Huyền và Nhiếp Thiên Hoàn, đó là những kinh nghiệm quý báu không gì sánh nổi. Hơn nữa Đồ Phụng Tam đã lâu năm chấp hành nhiệm vụ lật đổ đại Tấn của Hoàn Huyền, vì vậy mà đối với hình thế địa lý quân sự ở miền Nam nắm rất vững, một nhân tài như vậy đi đâu tìm cho được?

Đột nhiên Yến Phi cảm giác Giang Văn Thanh đối với Lưu Dự quả thực không chỉ đơn giản có quan hệ đồng bọn.

Giang Văn Thanh nói với Đồ Phụng Tam: “Lưu Lao Chi có dã tâm này, phải chăng đã quyết định thân phục Hoàn Huyền?”.

Đồ Phụng Tam đã bắt đầu phát giác Giang Văn Thanh đang dẫn dắt đường hướng suy nghĩ của mình, cảm kích nhìn nàng cười đáp: “Rất khó nói, cũng có thể là hấn muốn thu xếp để được yên ổn về phía Vương Cung và Hoàn Huyền, đến khi hấn mà phát động thì sẽ đánh cho bọn Hoàn Huyền trở tay không kịp. Ta dám khẳng định, chỉ cần Lưu Lao Chi đứng về phía Tư mã Đạo Tử, liên minh Hoàn Huyền và Vương Cung nếu kéo tới thảo phạt Tư mã Đạo Tử sẽ ôm đầu máu mà chạy”.

Mọi người trầm mặc không nói, hình thế phương Nam quỷ quyết phức tạp, biến hóa tương lai không ai đoán được.

Đồ Phụng Tam từ từ quét ánh mắt kiên định tới từng người, nói: “Thắng lợi quả thực đã nằm trong tầm tay, chỉ chờ chúng ta nắm lấy. Đầu tiên chúng ta phải làm ra bộ sẽ rút lui toàn bộ về Biên Hoang, vận chuyển lương thực hàng hóa lên thuyền, khiến đối phương không đề phòng đội chiến thuyền của ta nữa, kỳ thực mang lên thuyền toàn là những thứ vớt đi cũng được. Việc này xin Phí công và Trình công hai vị phụ trách cho”.

Trình Thương Cổ và Phí Chính Xương vui vẻ lĩnh mệnh, Trình Thương Cổ hỏi: “Chúng ta không những phải lừa dối phương, mà còn phải qua mặt cả người bên ta nữa, đúng không?”.

Đồ Phụng Tam gật đầu, đoạn quay sang Cao Ngạn nói: “Người biết bên mình cần gì, người là cao thủ về mặt này, vậy hãy thành lập một lưới tình báo đối phó với Kinh Châu quân, Lương Hồ bang và Bắc Phủ binh ba phía, không được để sai sót”.

Cao Ngạn đứng ngay dậy huênh hoang: “Đồ soái có lệnh, Cao tiểu tử ta tất phải làm thỏa đáng, ta sẽ lựa thám tử bản lĩnh và tin cậy nhất do ta đích thân chỉ huy. Hắc! Bốn tiểu tử lập tức thực hiện”.

Nói xong biến đi như một trận gió, làm dậy lên một trận cười vang khắp sảnh đường.

Yến Phi thầm khen, không ngờ hắn biết nghĩ đến đại cục như thế, không bị ảnh hưởng gì bởi tiểu Bạch Nhạn.

Đồ Phụng Tam nói: “Điều động huấn luyện chiến sĩ, phân phối vũ khí do Mộ Dung đương gia, Âm Kỳ và Đinh tiên sinh an bài. Phụ trách chuẩn bị rút lui toàn diện giao cho Cơ công tử và Hồng gia thực hiện. Đợi Lưu soái trở về sẽ quyết định nên vượt sông ở chỗ nào, làm sao để chơi đối phương một trận thật ngoạn mục”.

Mọi người nhao nhao hưởng ứng.

Đồ Phụng Tam nói: “Có chánh tất có phó, ta đảm đương chủ soái trận này, cần có một vị đủ tư cách làm phó thủ, vậy xin mời đại tiểu thư làm phó soái, khi ta không có mặt mọi chuyện giao cho nàng toàn quyền chỉ huy”.

Trác Cuồng Sinh vỗ tay: “Hay lắm! Quả nhiên là chủ soái thiện chiến, minh bạch quy củ chiến trường. Biên Hoang Tập nhân tài đầy rẫy, bất kỳ phái người nào ra cũng có thể độc lập đảm nhiệm một mặt. Bất quá hình như người đã lãng phí mất bản thân ta đây, ta cũng là nhân tài chứ bộ!”.

Bàng Nghĩa phì cười: “Sở trường của người đương nhiên là củng cố tinh thần đoàn kết”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đây là lần đầu tiên chúng ta họp hội nghị ở ngoài Biên Hoang, nhiệm vụ của Trác tiên sinh là phát huy tinh thần Dạ Oa Tử, nhân cơ hội khuyến khích thêm nhiều người nhập Oa”.

Đoạn quay sang nói với Yến Phi: “Ta muốn Yến huynh đi gặp một người”.

Yến Phi ngạc nhiên.

- o O o -